

Bestemmelser, som findes deri, idet jeg mente, at de vare for strænge. Naar han saaledes har ment, at jeg maatte have misforstaaet § 8, saa tror jeg ikke, at det forholder sig rigtigt. Han sagde nemlig, at der i § 8 intet Forbud fandtes. Det har jeg heller ikke udtalt, men jeg har sagt, at hvis disse Bestemmelser i § 8 bleve ophøjede til Lov, vilde de virke som et Forbud. Naar der udtrykkelig staar, at Mælken ikke maa udleveres fra saadanne Meierier, naar en af de nævnte Sygdomme ere til Stede, og naar Andels- eller Fællesmeierierne hovedsagelig ere baserede paa, at Leverandørerne faae Mælken tilbage, saa er det det Samme som at Meieriet bliver standset, det kan ikke være anderledes; thi Meieriet er ikke i Stand til at beholde al den Mælk, der kommer fra de forskjellige Leverandører, naar de ikke maa tilbagelevere Noget, og der intet Svinehold findes, det tror jeg let, man kan blive enig om. Hvad § 10 angaar, hørte vi jo, at den høitærede Justitsminister vilde indrømme, at der maatte kunde være Grund til at give en længere Frist i de Bestemmelser, der ere foreskrevne med Hensyn til Omændingen af de ældre Meierier, og det var ogsaa kun det, jeg havde ment. Jeg holder i det Hele taget mere af, at man fastsætter Noget som en Bestemmelse i en Lov, end at man overgiver dette eller hint i en Overøvrigheds Hænder. Naar man saaledes som vi i Svendborg Amt har en elskværdig Overøvrighed, kan det jo være meget betryggende, men det er ikke saa, at man har det allevegne, og derfor tror jeg, man helst maa have en Bestemmelse, som man kan rette sig efter, og som man ikke kan gaa udenfor. Dernæst yttrede det samme ærede Medlem, at jeg havde udtalt mig med Indignation over, at Herregaardsmeierierne ikke vare optagne i dette Lovforslag. Jeg veed nu ikke, om jeg har været mere end almindelig harmfuld over dette, man er jo saa vant til i vore Tider at se Undtagelser; men har jeg gjort det, har det kun været, fordi min Følelse har været den, at alle Landets Borgere helst skulde være lige for Loven. Naar han paastod, at jeg maatte have overset Bestemmelserne i § 14, hvor der staar: „Bestemmelserne i denne Lov kunne af vedkommende Overøvrighed gjøres anvendelige paa andre Bedrifter end de i ovennævnte Paragrafer omhandlede Meierier, forsaavidt der fra disse sælges eller til disse indkjøbes Mælk“, saa var min Mening kun den, at der i Loven burde staa „skulle“ i Stedet for „kunne“. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Herregaardenes Meierier vare gode, og der synes derfor ikke at være stærk Grund for ham

til nærmere at undersøge dem, naar han har den Tro, han vil altsaa ikke føle sig foranlediget til at gjøre Bestemmelserne anvendelige paa Herregaardene, men naar der en Gang er vedtaget Bestemmelser, som sige at de skulde være underkastede de samme Regler som de øvrige Meierier, maa det fra Lovgivningsmagten gjælde om at faae en Bestemmelse som rammer alle Meierier eller kun en begrændet Del af dem, men ikke at overlade det til den vedkommende Overøvrighed. Om man skulde gaa helt ned til de allermindste, derom kan der jo være Spørgsmaal, men i alle Tilfælde vil jeg, hvad jeg ogsaa udtalte, da jeg tidligere havde Ordet, gjøre det til en Betingelse for mit Vedkommende, at man faaer alle Meierier med, hvor der kan berygtes at opstaa Fare for den offentlige Sundhed, eller fra hvilke man kan faae smitsomme Sygdomme udbredte. Det er imidlertid, som jeg nævnte før, af de Ting, hvorom der kan forhandles i Udvalget og med den høitærede Justitsminister. Det ærede Medlem for Næstved Amts 1ste Valgkreds (Bjørnsbøl) udtalte overfor § 2, at han troede og havde Erfaring for, at man med Held havde kunnet benytte Affaldet, dette Udskullevand, som Gjødnings, naar man havde samlet det op paa Beholdere og kjørt det paa Marken. Jeg er imidlertid noget i Tvivl om, hvorvidt ret Mange ville benytte dette, og om det vil være lønnende. Man har set saa mange Steder, at selv Urinen fra Svinene i blot nogenlunde stærkt forthyndet Tilstand ikke lønner sig som Gjødnings, dersom man har langt at transportere den, og jeg tror, at det Samme vil være Tilfældet med dette; det bliver ikke saa lidt thyndt. Og det Heldigste, tror jeg unegtelig maa være, at hvor man har den Betingelse, der i Grunden hører til ethvert Meieri, nemlig rigeligt og godt Vand, at man der udstyller og forthynder Affaldet saa meget som muligt. Men i denne forthyndede Tilstand antager jeg rigtignok ikke, at Mange ville anse det for værd at anvende Arbeidskraft paa at læsse det paa Vogne og kjøre det paa Marken. Hvad Spørgsmaalet angaar, om Ledningen af cementerede Rør til Beholdere, staar det ogsaa for mig som tvivlsomt, idet Beholdningen, hvor der er Gjørringsubstanser til Stede, og den altsaa kommer i Gjæring, vistnok vil udbrede en større Stank, end hvis det bliver forthyndet tilstrækkelig med Vand og løber bort. Naar det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (C. Ravn) nævnte som Noget, der var meget farligt ved den nuværende Maade at drive Meieri paa: Slammet i Centrifugen, skal jeg bekræfte dette. Jeg